

Události - velké a malé

Velké události nezačínají jen v přítomnosti, tedy bez minulosti, a nekončí v přítomnosti a nestávají se hned (tedy v přítomnosti) minulostí, ale dějí se dále, a to způsobem, závislým na lidech, jichž se týkají; z toho vyplývá, že posoudit to, co se nyní stalo a děje, nelze redukovat na to, co zjišťujeme právě teď. To však platí i o událostech malých, dokonce i o těch nejmenších. Událost, každou událost, tedy musíme považovat za něco, co má nejen počátek a konec, ale zejména co má veškerý (svůj) průběh, tedy za celek. Ovšem za opravdový celek můžeme považovat jen událost, která sama svou celkovost založila a také udržuje; to nesmíme zaměňovat za „událost“, kterou jsme založili (a kterou ve své mysli, ve svém vidění nadále uvažujeme, intendujeme), tedy o jejímž počátku a konci jsme rozhodli – ať už ze sebe lepších důvodů – sami (jak se tomu má třeba s událostmi každodenního života nebo událostmi dějinnými apod.). Pokud uvažujeme jen o „pravých událostech“ jakožto pravých „celcích“, stojíme nutně před problémem, odkud se vůbec bere jejich „počátek“, kde (a kdy) máme hledat jejich původ, jejich zrod. Za „pravé“ události můžeme snad považovat všechny živé bytosti, ovšemže jen jako jedince (individa); vznik a vývoj druhů a rodů za „pravé“ událostné dění považovat nelze. (Podobně nelze za pravé událostné dění považovat vznik a vývoj místních symbióz a různě velkých lokalit, jako je třeba les, rybník či jezero, řeka atd., a to navzdory tomu, že tam někdy můžeme skutečně pozorovat určité rysy integrovanosti resp. Vzájemné spolupráce.)

(Písek, 180821-3.)